

Estrena de la pel·lícula 'Helga' al cinema Apolo (1969)

CRÒNICA SOCIAL. Aquest Ãs l'aspecte que presentava al carrer del BonsuccÃs el diumenge 2 de novembre de 1969 a les 16:30 h. Poques vegades a la ciutat s'havien vist tantes aglomeracions per anar al cinema. El motiu: l'estrena de la pel·lícula "Helga" al cinema Apolo. "Helga, el milagro de la vida" (1968) d'Erich F. Bender, era un documental produït pel Ministeri de Sanitat de la República Federal d'Alemanya. Destinat al públic adolescent, estava considerada una de les primeres pel·lícules de divulgació sexual. A Espanya la projecció es va restringir a les anomenades sales «de arte y ensayo», que oferien obres amb menys orientació comercial, per a un públic minoritari. Tot i aquestes precaucions, el fet que abordés el tema de la sexualitat - tabú a l'Espanya franquista - va generar molta polèmica. A diverses ciutats es va obligar que hi hagués una ambulància a l'exterior de la sala, per por que algunes imatges poguessin provocar desmaï als espectadors.

Tot això malgrat que no era un film eròtic, sinó un documental d'iniciació sexual, bàsicament centrat a descriure els fenòmens biològics de la reproducció humana. El mateix diari "Manresa" era molt crític amb el fet que estigués vetat als joves, que eren el col·lectiu per al qual havia estat ideat. A l'apartat de crònica cinematogràfica es definia com a «inadmisiblemente no autorizado para menores de 18 años». Tres dies abans s'havia fet una estrena a porta tancada, en un acte que va reunir diverses personalitats del món de la medicina, presidit pel doctor Martí Garriga Roca, un dels impulsors de la Asociación de Obstetrícia y Ginecología catalana.

La sala d'art i assaig Apolo, inaugurada el 1943, oferia als anys seixanta una cartellera de cinema que avui en dia anomenaríem "alternatiu" o "d'autor", en versió original subtitulada. La família Padró, propietària del local i de la majoria de cinemes manresans, havia endegat amb l'Apolo una iniciativa gairebé pionera: en aquell moment a Espanya només hi havia sales d'aquest tipus a dotze ciutats capitals de província. Després de la Transició, l'Apolo s'acabaria especialitzant en el cinema classificat com a «S» (pseudoporno).

Foto: Antoni Quintana